

BOOGSCHUTTER

‘Don’t waste your time chasing butterflies.
Mend your garden, and the butterflies will come.’

Mário Quintana

Als kind had ik een obsessie met wat ik ultieme boompjes noemde. Bomen met sierlijk kronkelende takken die midden op een veld stonden. Ik maakte er foto's van. Onlangs dacht ik dat ik ze misschien fascinerend vond omdat ze iets konden wat ik niet kan, namelijk: alleen zijn.

Ik ben vaak alleen om nieuwe dingen te kunnen maken. Liedjes, schilderijen, videoclips of verhalen. Maar op momenten dat ik alleen ben en zou kunnen ontspannen, kraakt er altijd een soort radiozender van verlangen en gemis door alles heen. De zomer is begonnen en een gapend gat van twee weken komt langzaam dichterbij. Mijn relatie is net over, mijn dochter gaat voor het eerst langer dan een week weg en mijn vrienden lijken allemaal te zijn verdwenen naar verre oorden.

Misschien moet ik het oefenen, het alleen-zijn. Maar waar doe je zoiets? Het enige wat ik voor me zie zijn planten en de zee. Zonder al te veel vergelijkend onderzoek meld ik me aan bij een biologische bloemenboerderij in Bretagne die vrijwilligers zoekt.

VRIJDAG

Laatste schooldag. Schooltassen als confetti over het plein. Eerst die ernstige blik, alsof ze denkt dat niemand haar ooit nog ophaalt. Maar zodra ze me ziet, stormt ze als een veulen op me af. Ze is zeven, bijna acht; al zo groot en nog zo klein. Ze weet hoe haar zomer eruitziet. Twee weken met haar vader en zijn vriendin, en haar halfzusje. Daarna, twee weken met mij. We zijn het erover eens dat dit meer avontuur is dan mijn zomers vroeger, dat was namelijk de hele vakantie thuis.

‘Mam, zullen we zwemmen?’

Ik wil vandaag alles wat zij wil. We fietsen naar het meertje en zingen zelfbedachte liedjes. We eten pasta pesto in het betonnen zitkuiltje tegenover ons huis. Voordat ze in bed stapt, moeten er nog twintig salto's gedaan worden. Daarna lees ik voor uit een boek over een eigenwijs hondje en vliegen we door het hele universum, door dingen welterusten te wensen die volgens ons verband met elkaar houden. Welterusten Jupiter, welterusten Pluto, hond, Bert, camembert, kaas, muis, cavia's van Marie, zaagsel, hout, vuur. Welterusten lieve draak. Welterusten liefste mama van de wereld.

De traan die ik voel opwellen, trekt zich terug als blijkt dat ze net iets te hard op haar wielbeltand heeft

geduwd. Ze heeft 'm in haar hand. Het doet geen pijn. 'Bloed smaakt naar fiets!' En ze is weer klaarwakker.

Ik stel voor om het tandje te bedanken voor het kauwen en we besluiten dat dit een traditie wordt. Al weet ik dat het niet zo vaak meer zal gebeuren. De meeste tanden liggen bij haar vader. Hij helpt ook met trekken.

Kinderen van gescheiden ouders: nooit weten waar je handschoenen liggen, een hoop eenzame sokken, twee van veel. Ook twee tandendoosjes.

Met haar ogen al dicht, brabbelt ze nog even: 'Heeft die vriendin van oma echt een gat in haar hand?' en valt dan in slaap met haar hand in de mijne. Mijn arm slaapt. Onze kat spint op mijn borst. Ik blijf liggen, want ik wil nergens anders zijn. Ik wil dit moment vasthouden en het alvast missen.

ZATERDAG

De wekkerradio staat blijkbaar ingesteld op Tukker-radio, en we dansen als schildpadden, liggend op onze rug, op een liedje van Ria Valk. We zingen over worstjes op borstjes en preitjes op dijtjes.

Tegen de avond fietsen we naar haar vader. Drie tassen aan het stuur en het koffertje met dierenplaatjes. Ze staat achterop. Sterke zachte armpjes om mijn nek. Ik wrijf mijn wang ertegenaan.

Zijn moeder doet de deur open van het grote gezins-huis met de ingelijste print van een belangrijke architectonische stroming, de gekleurde ballenkapstok en de strakke lichtgroene keuken. Hij is even aan het videobellen met zijn vriendin en hun baby die al in Oostenrijk zitten. Hij vliegt daar morgen met ons kind naartoe.

Hij heeft gekookt en we eten met z'n vieren in de achtertuin tussen de appelbomen. Zijn moeder zegt tegen mij dat ze het zo fantastisch vindt hoe we dit doen en ik geef haar een knuffel. Ik vind ook dat we het goed doen.

Ik denk aan ouders die in een vchtscheiding zitten, omgangsregelingen hebben of zelfs een straatverbod. Laatst hoorde ik dat een moeder haar kinderen ging ophalen bij hun vader, en zijn vriendin eiste dat ze

hun nieuwe schoenen achterlieten, want die had zij gekocht. Bij ons gaat het – op hier en daar een ruzie over slechte planning of een vergeten gymtas na – best wel gemoedelijk. Geen regels, alles in overleg. Als je jezelf bij alles afvraagt hoe het voor de ander zou zijn, dan kom je er steeds wel uit. We eten soms bij elkaar, hebben de sleutel van elkaars huis en we bezitten allebei een vriendschapsplantje; twee stekjes van het plantje dat ik kreeg toen hij mij verkering vroeg. Onze relatie is nu beter dan ooit.

Wel heb ik in het begin moeite gehad met het fifty-fiftyverhaal. Terwijl ik er conceptueel achter sta. Want feministisch. Maar het went niet. Als ze net weg is, voel ik me vaak een beetje instabiel. Alsof ik steeds opnieuw moet leren wie ik ben zonder haar. Toch voel ik ook vrijheid: naar feestjes kunnen, tot laat door kunnen werken, geen verantwoording hoeven afleggen. En als ik ouders die met hun gezin in één huis wonen moet geloven, is dat iets om extreem van te genieten.

Een vriendin die net gescheiden is, had al jaren geleden een Pinterestpagina gemaakt met de naam 'IK'. Ze zei: 'Ik verlang zo naar een eigen plek met vaginaroze muren en een tafel met mijn prullaria.' Een soort egoherfsttafel. Mijn hele huis is een egoherfsttafel.

Wanneer mijn dochter bij me is, voel ik me nagenoeg compleet. Met haar ben ik altijd op de beste plek, ook als ik daardoor misschien iets 'misloop'. Al is het soms zwaar dat de hele verantwoordelijkheid dan bij mij ligt. Zoals die keer dat we het vliegtuig moesten halen en ik mijn telefoon in de taxi had laten liggen. Of die keer dat ik midden in de nacht was flauwgefallen, met mijn gezicht plat op de grond. En

wat blijkt: je kunt 's ochtends niet een kind wassen en aankleden, liefdevol lunch ingepakt krijgen en zelf ook nog douchen of de mascara van de dag ervoor onder je ogen weghalen. Wat vaak wel heel goed lukt is: een grote jas over je pyjama heen aantrekken. Gelukkig doet ze steeds meer zelf.

Het is lastig dat mijn ex en ik muurvast aan elkaar vastzitten, dat als we zouden willen emigreren, dat samen zou moeten. Wat ook gek voelt, is dat ze twee werelden meekrijgt en ik alleen de onze zie. Hoe doet ze tegen hem? Hoe vraagt ze iets? Staat ze daar ook zomaar op van tafel? Moet ik strenger zijn?

En af en toe doemt het gevoel onverwacht op dat we niet meetellen zo. Een losse moeder met een kind. Niet echt.

Haar vader zegt dat ze naar bed moet en ik maak aanstalten om te gaan, maar ze klemt haar armen om mijn benen en zegt: 'Niet weggaan, mama!' Het klinkt zo droevig dat mijn hersenen met een mitrailleur emoties beginnen af te vuren. Ik gooi mijn duizend armen om haar heen.

De eerste golf emoties zou theoretisch gezien na ongeveer negentig seconden af moeten nemen, als ik ze hun gang zou laten gaan en er geen verhalen aan verbind. Maar helaas, ze spuiten dwars door het laagje vernis heen en mijn hoofd vult zich met angstige beelden: straks gebeurt er iets verschrikkelijks, storten ze neer of verongelukken ze daar. Rollende stenen, greppels, losbrekende gondels! Niet loslaten!

Haar vader zegt iets over hoe je het beste een pleister eraf kunt trekken.

Ik weet dat ik overdrijf en ik voel dat dit voor hem echt superirritant is. 'Dag drakie,' snuif ik. 'Heel veel plezier, tot snel.'

Ze rent naar boven om me vanuit haar slaapkamer-
raam te kunnen uitzwaaien. En al fietsend blijf ik me
omdraaien om te zwaaien naar de vingertoppen. Ik
huil de rest van de weg naar huis. Het boehoe soort van
huilen. Onderweg kom ik nog een buurvrouw tegen,
ik zwaai in stilte en huil dan weer door.

Iemand zei eens: 'Als je je kinderen even moet mis-
sen, weet dan dat je oefent voor later, want ze gaan je
sowieso verlaten.' Dit is een hele goede oefening, zeg ik
tegen mezelf en ik voel weer wat lucht. Thuisgekomen
moet ik nog wat losse dingen uit het zicht laten ver-
dwijnen voor de oppas die een week in mijn huis gaat
zitten en hopelijk mijn kat gaat aaien.

WEEK I